

Maandag

VAN: DC/M
ARTHUR KAHN
TWINKLE/KUALA LUMPUR/MALEISI

VOOR: DC/S
TOM SANDERS
SEATTLE (THUIS)

TOM:

GEZIEN DE FUSIE LEEK HET ME BETER DAT JE DIT THUIS LAS EN NIET OP
KANTOOR:

PRODUCTIELIJNEN TWINKLE DRAAIEN OP 29% CAPACITEIT ONDANKS
ALLE POGINGEN OM OP TE VOEREN. STEEKPROEVEN VAN SPELERS GE-
VEN GEMIDDELDE TOEGANGSTIJD TUSSEN 120 EN 140 MILLISECONDEN
ZONDER DUIDELIJK AAN TE GEVEN WAAROM WE NIET STABIEL ZIJN
CONFORM SPECIFICATIE. WE HEBBEN OOK NOG STEEDS FLIKKERING IN
DE BEELDSCHERMEN, WAT AAN DE SCHARNIERVERBINDINGEN LIJKT TE
LIGGEN, AL HEBBEN WE VORIGE WEEK DC/S FIX GEBRUIKT. VOLGENS
MIJ IS HET NOG NIET OPGELOST.

HOE GAAT HET MET DE FUSIE? BADEN WE STRAKS IN RIJKDOM EN
ROEM?

VAST GEFELICITEERD MET JE PROMOTIE.

ARTHUR.

Tom Sanders was beslist niet van plan om maandag 15 juni te laat op zijn werk te komen. Om halfacht 's ochtends stapte hij onder de douche, thuis op Bainbridge Island. Hij wist dat hij zich in tien minuten moest scheren, aankleden en weg zijn als hij de pont van tien voor acht wilde halen, om om halfnegen op zijn werk te zijn, op tijd om met Stephanie Kaplan de puntjes op de i te zetten voordat ze de advocaten van Conley-White zouden treffen. Hij had een drukke dag voor de boeg en de fax die hij net uit Maleisië had ontvangen verbeterde de vooruitzichten niet. Sanders was divisiedirecteur bij Digital Communications Technology in Seattle. Het was de afgelopen week nogal hectisch geweest op het werk, want Digi-Com werd overgenomen door Conley-White, een uitgeversconcern in New York. Door de fusie haalde Conley belangrijke technologie in huis voor het uitgeven in de komende eeuw.

Maar dit laatste nieuws uit Maleisië was slecht en Arthur had er goed aan gedaan het hem thuis te sturen. Hij zou moeite krijgen om het de mensen van Conley-White uit te leggen, omdat ze het gewoon niet...

'Tom? Waar ben je? Tom?'

Zijn vrouw Susan riep hem vanuit de slaapkamer. Hij stak zijn hoofd onder de straal uit.

'Ik sta onder de douche!'

Ze antwoordde iets, maar hij verstond het niet. Hij kwam onder de douche vandaan en pakte een handdoek. 'Wat is er?'

'Ik zei: "Kun jij de kinderen te eten geven?"'

Zijn vrouw was advocate en werkte vier dagen per week op een kantoor in het centrum. De maandag hield ze vrij om meer tijd te hebben voor de kinderen, maar het lukte haar niet haar huishouden op orde te krijgen. Het gevolg was vaak ruzie op maandagochtend.

'Tom? Kun jij ze even nemen?'

'Nee, schatje!' riep hij. De klok op de wastafel liet 7:34 zien. 'Ik ben al laat.' Hij liet de wasbak vollopen om zich te scheren en zeepte zijn gezicht

in. Hij was knap, bewoog zich gemakkelijk, als een atleet. Hij betastte de donkere plek op zijn heup, een restant van de rugbywedstrijd van de zaak van afgelopen zaterdag. Mark Lewyn had hem omgelegd. Lewyn was snel maar onhandig. En Tom werd te oud voor rugby. Hij was nog in vorm – nog geen vijf pond zwaarder dan toen hij roeide – maar als hij zijn hand door zijn natte haar streek, zag hij een streep grijs. Hij moest voor zijn leeftijd uitkomen, dacht hij, en overgaan op tennis. Susan kwam de badkamer in, met haar kamerjas nog aan. Zijn vrouw zag er 's morgens altijd prachtig uit, als ze net uit bed kwam. Ze was van een frisse schoonheid die het zonder make-up kon stellen. 'Heb je echt geen tijd?' vroeg ze. 'O, wat een mooie bloeduitstorting. Woest.' Ze kuste hem vluchtig en zette een kop verse koffie voor hem op de wastafel. 'Ik moet met Matthew om kwart over acht bij de kinderarts zijn en ze hebben nog niets gehad en ik moet mijn kleren nog aantrekken. Wil je ze alsjeblieft te eten geven? Alsje-blijft?' Plagerig streek ze door zijn haar, haar kamerjas viel open. Ze liet hem openhangen en lachte. 'Dan doe ik het een andere keer voor jou...'

'Susan, ik kan echt niet.' Verstrooid kuste hij haar op haar voorhoofd. 'Ik heb een vergadering en ik ben al laat.'

Ze zuchtte. 'Vooruit dan maar.' Pruilend liep ze weg. Tom begon zich te scheren.

Even later hoorde hij zijn vrouw zeggen: 'Vooruit jongens, kom, we moeten weg! Eliza, trek je schoenen aan.' Dit werd gevolgd door gejeengel van Eliza, vier jaar, die niet van schoenen hield. Tom was bijna klaar met scheren toen hij hoorde: 'Eliza, je doet die schoenen aan en neemt je broertje nu mee naar beneden!' Eliza's antwoord bleef vaag en toen zei Susan: 'Eliza Anne, ik heb het tegen jou!' Toen begon Susan met laden van de linnenkast op de gang te rammen. Allebei de kinderen begonnen te huilen.

Eliza, die helemaal niet tegen spanning kon, kwam met vertrokken gezicht en tranen in haar ogen de badkamer binnen. 'Papa...' snikte ze. Met zijn vrije hand knuffelde hij haar, terwijl hij zich met zijn andere bleef scheren.

'Ze is oud genoeg om het zelf te kunnen,' riep Susan uit de gang.

‘Mama,’ zeurde ze en ze klampte zich aan Toms been vast.

‘Eliza, wil je daar onmiddellijk mee ophouden.’

Daarop begon Eliza nog harder te janken. Susan stond te stampvoeten op de gang. Tom kon zijn dochter niet zien huilen. ‘Oké, Sue, ik zal ze wel te eten geven.’ Hij draaide de kraan dicht en tilde zijn dochter op. ‘Kom op, Eliza,’ zei hij, en hij veegde haar traantjes weg. ‘We gaan ontbijten.’

Hij liep de gang op. Susan zag er opgelucht uit. ‘Ik ben in tien minuten klaar,’ zei ze. ‘Consuela is ook weer laat. Ik weet niet wat die mankeert.’ Tom gaf geen antwoord. Zijn zoon Matt, negen maanden, zat midden in de gang met zijn rammelaar te meppen en te janken. Tom plukte hem in het voorbijgaan van de grond.

‘Kom op, jongens,’ zei hij. ‘We gaan wat eten.’

Toen hij Matt optilde, gleed zijn handdoek weg en hij greep ernaar. Eliza begon te giechelen. ‘Ik kan je piemel zien, papa.’ Ze zwaaide met haar voetje en schopte ertegen.

‘Op die plek schoppen we papa niet,’ zei Tom. Onhandig sloeg hij de handdoek weer om en ging naar beneden.

Susan riep hem achterna: ‘Denk erom, Matt moet vitamine in zijn pap. Eén druppeltje. En je moet hem niet meer van dat rijstespul geven, dat spuugt hij uit. Hij wil nu tarwe.’ Ze ging de badkamer in en sloeg de deur achter zich dicht.

Zijn dochter keek hem ernstig aan. ‘Is het weer zover, papa?’

‘Ja, het ziet er wel naar uit.’ Hij liep naar de trap, bedacht dat hij de pont zou missen en dat hij op de eerste vergadering van vandaag wel weer te laat zou komen. Niet echt te laat, een paar minuten misschien, maar hij zou voor aanvang niets meer kunnen doornemen met Stephanie, misschien kon hij haar op de pont nog bellen, dan...

‘Heb ik ook een piemel, papa?’

‘Nee, Lize.’

‘Waarom niet, papa?’

‘Zo is het nu eenmaal, schatje.’

‘Jongens hebben piemels en meisjes hebben spleetjes,’ zei ze plechtig.

‘Zo is dat.’

‘Waarom, papa?’

‘Daarom.’ Hij zette zijn dochter op een stoel aan de keukentafel, trok de kinderstoel uit de hoek en zette Matt erin. ‘Wat wil je voor ontbijt, Eliza? Rijstcrispies of cornflakes?’

‘Cornflakes.’

Matt begon met zijn lepel op zijn kinderstoel te timmeren. Tom pakte de cornflakes en een kom uit de kast, daarna het pak tarwevlokken en een kommetje voor Matt. Eliza keek hoe hij de koelkast opende om de melk te pakken.

‘Papa?’

‘Wat is er?’

‘Ik wil dat mama blij wordt.’

‘Ik ook, schatje.’

Hij lengde wat tarwevlokken aan voor Matt en zette die zijn zoon voor. Toen zette hij Eliza’s kom op tafel, goot de cornflakes erin en keek haar aan. ‘Genoeg?’

‘Ja.’

Hij schonk de melk voor haar in.

‘Nee, papa!’ krijste zijn dochter, en ze begon te huilen. ‘Ik wil zelf de melk inschenken!’

‘Het spijt me, Eliza.’

‘Haal eruit... haal die melk eruit...’ Ze gilte nu en was helemaal hysterisch.

‘Het spijt me, Eliza, maar dit is...’

‘Ik wilde de melk in-schen-ken!’ Ze gleed van haar stoel op de grond en bleef daar met haar hakken op de vloer liggen schoppen. ‘Haal eruit, haal die melk eruit!’

Zijn dochter deed dit een paar keer per dag. Hij was ervan overtuigd dat het wel over zou gaan. Ouders werd geadviseerd hier streng tegen op te treden.

‘Het spijt me,’ zei Tom. ‘Maar je moet het gewoon opeten, Lize.’ Hij ging naast Matt aan tafel zitten om hem te voeren. Matt stak zijn hand in zijn kom en smeerde de inhoud over zijn ogen. Ook hij begon te huilen. Tom pakte een theedoek om Matts gezicht schoon te vegen. Hij zag op de keukenklok dat het nu vijf voor acht was. Hij kon maar beter naar

kantoor bellen om te zeggen dat hij later zou komen. Maar hij moest eerst Eliza rustig zien te krijgen, en die lag nog op de grond te schoppen en te schreeuwen over de melk. ‘Oké, Eliza, kalm maar. Kalm.’ Hij pakte een nieuwe kom, gooide er wat cornflakes in en gaf haar het pak melk om zelf in te kunnen schenken. ‘Hier.’

Ze sloeg haar armen over elkaar en pruilde. ‘Dat wil ik niet.’

‘Eliza, je giet nu onmiddellijk die melk erin.’

Zijn dochter klauterde op haar stoel. ‘Goed, pap.’

Tom ging zitten, wreef Matts gezicht schoon en begon zijn zoon te voeren. De jongen hield meteen op met huilen en slikte gulzig de pap door. Het arme kind had honger. Eliza ging rechtop op haar stoel staan, tilde het melkpak op, en gooide alles over de tafel. ‘O jee.’

‘Laat maar zitten.’ Met de theedoek in één hand veegde hij de tafel schoon, terwijl hij met de andere Matt bleef voeren.

Eliza trok het pak cornflakes naar haar kom, keek strak naar een afbeelding van Goofy achterop en begon te eten. Naast haar at Matt nu door. Eventjes was het rustig in de keuken.

Tom wierp een blik over zijn schouder. Het was bijna acht uur. Hij moest naar kantoor bellen.

Susan kwam binnen met een spijkerbroek en een beige trui aan. Haar gezicht stond ontspannen. ‘Sorry hiervoor,’ zei ze. ‘Bedankt voor het overnemen.’ Ze kuste hem op de wang.

‘Ben je gelukkig, mama?’ vroeg Eliza.

‘Ja, liefde.’ Susan glimlachte naar haar dochter en wendde zich weer tot Tom. ‘Ik neem het nu wel over. Jij wilt niet te laat komen. Is vandaag de grote dag? Krijg je nu je promotie?’

‘Ik hoop het.’

‘Bel me als je het hoort.’

‘Oké.’ Tom stond op, slingerde de handdoek om zijn middel en stoomde naar boven om zich aan te kleden. Er was altijd veel verkeer in de stad voor de pont van twintig over acht. Hij moest zich haasten om die te halen.

Hij parkeerde op zijn vaste plaats achter benzinstation Ricky en liep met grote passen onder de overkapping door naar de pont. Hij was net voordat ze de loopbrug optrokken aan boord. Toen hij het gebonk van de motoren onder zijn voeten voelde, liep hij de deuren door naar het hoofddek.

‘Hé Tom.’

Hij keek achterom. Dave Benedict kwam achter hem aan. Benedict was advocaat bij een firma die veel hightechbedrijven als klant had. ‘Jij hebt die van tien voor acht ook gemist, hè?’ vroeg Benedict.

‘Ja. Wat een ochtend.’

‘Praat me er niet van. Ik had al een uur geleden op kantoor willen zijn. Maar nu ze vakantie hebben weet Jenny niet wat ze met de kinderen moet doen tot ze naar kamp gaan.’

‘Tja.’

‘Het is een gekkenhuis thuis,’ zei Benedict hoofdschuddend.

Er viel een stilte. Sanders merkte dat hij en Benedict hetzelfde soort ochtend hadden. Maar de beide mannen maakten er verder geen woorden aan vuil. Tom vroeg zich vaak af waarom vrouwen altijd de intiemste details uit hun huwelijken met hun vriendinnen bespraken, terwijl mannen onder elkaar daar discreet over zwegen.

‘Hoe is het eigenlijk met Susan?’ vroeg Benedict.

‘O, goed hoor. Uitstekend.’

Benedict grijnsde. ‘Waarom loop jij dan kreupel?’

‘Rugbywedstrijd van de zaak, zaterdag. Is een beetje uit de hand gelopen.’

‘Dan moet je maar niet met die kinderen gaan spelen,’ zei Benedict. DigiCom stond bekend om zijn jonge werknemers.

‘Hé,’ zei Tom. ‘Ik heb gescoord, hoor.’

‘Echt waar?’

‘Reken maar. De beslissende touchdown. Met glans de doellijn gehaald. Maar toen werd ik te grazen genomen.’

Ze stonden in de rij voor koffie bij de cafetaria op het hoofddek. ‘Om je de waarheid te zeggen had ik gedacht dat je vandaag extra vroeg zou zijn,’ zei Benedict. ‘Dit is toch de grote dag bij DigiCom?’

Tom pakte zijn koffie en gooide er zoetstof in. ‘Hoezo?’

‘Wordt die fusie vandaag niet aangekondigd?’

‘Welke fusie?’ vroeg Tom laconiek. De fusie was geheim, alleen een handvol staffunctionarissen van DigiCom wist er iets van. Hij keek Benedict nietszeggend aan.

‘Kom nou,’ zei Benedict. ‘Naar wat ik heb gehoord was het in kannen en kruiken. En ook dat Bob Garvin vandaag de herstructurering zou aankondigen, waarbij heel wat nieuwe promoties zouden vallen.’ Benedict nipte van zijn koffie. ‘Garvin houdt ermee op, hè?’

Tom haalde zijn schouders op. ‘We zien wel.’ Natuurlijk was Benedict impertinent. Maar Susan werkte vaak met advocaten van zijn kantoor. Tom kon hem niet tegen de haren in strijken. Dat was een van de dingen die ingewikkelder waren geworden nu iedereen een werkende vrouw had.

De beide mannen liepen het dek op en stonden bij de reling te kijken hoe de huizen van Bainbridge Island voorbijgleden. Tom knikte in de richting van het huis op Wing Point, dat jarenlang het zomerverblijf was geweest van Warren Magnuson, toen hij senator was.

‘Ik heb gehoord dat het net weer is verkocht,’ zei Tom.

‘O ja? Aan wie?’

‘Een of andere idioot uit Californië.’

Bainbridge gleed voorbij. Ze keken uit over het grijze water van het diep. De koffie dampte in de ochtendzon. ‘Dus,’ zei Benedict, ‘jij denkt dat Garvin misschien blijft?’

‘Wie weet?’ zei Tom. ‘Bob heeft het bedrijf van de grond af opgebouwd, vijftien jaar geleden. Toen hij begon verkocht hij gekloonde modems uit Korea. Toen nog niemand wist wat een modem was. Nu heeft het bedrijf drie kantoren in het centrum, grote vestigingen in Californië, Texas, Ierland en Maleisië. Hij maakt faxmodems zo groot als een kwartje, hij brengt software voor fax en e-mail op de markt, hij is begonnen met cd-rom en heeft gedeponeerde algoritmen ontwikkeld waardoor hij de

komende eeuw nummer één zal worden op de educatieve markt. Ik weet niet of hij ermee op kan houden.’

‘Is dat niet een van de voorwaarden voor de fusie?’

Tom lachte. ‘Als jij iets weet van een fusie, Dave, dan wil ik daar graag meer over horen,’ zei hij, ‘want ik weet er niks van.’ In werkelijkheid wist Tom echt niet wat de voorwaarden van de op handen zijnde fusie waren. Hij diende zich bezig te houden met de ontwikkeling van cd-rom en elektronische databestanden. Hoewel deze gebieden van wezenlijk belang waren voor de toekomst van het bedrijf – ze vormden de voornaamste redenen waarom Conley-White DigiCom opkocht – waren het eigenlijk technische gebieden. En Tom was eigenlijk technisch directeur. Hij werd niet op de hoogte gehouden van beslissingen op het hoogste niveau. Voor Tom was dit allemaal een beetje ironisch. Vroeger, toen hij nog in Californië zat, was hij wel betrokken bij de besluiten aangaande de bedrijfsvoering. Maar sinds hij acht jaar geleden naar Seattle was gekomen, was hij verder verwijderd geraakt van de centra van macht.

Benedict nipte van zijn koffie. ‘Nou ja, naar wat ik hoor houdt Bob er voorgoed mee op en schuift hij een vrouw als president naar voren.’ Tom vroeg: ‘Hoe weet je dat?’

‘Hij heeft al een vrouw als procuratiehouder, niet dan?’

‘Natuurlijk. Al heel lang nu.’ Stephanie Kaplan was procuratiehoudster van DigiCom. Maar het zat er niet in dat zij ooit het bedrijf zou leiden. Stephanie, stille wateren diepe gronden, was competent, maar niemand mocht haar graag. Garvin was ook niet echt gek op haar.

‘Nou ja,’ zei Benedict, ‘het gerucht dat ik heb gehoord wil dat hij een vrouw gaat benoemen om de zaak over vijf jaar over te nemen.’

‘Vermeldt dat gerucht ook een naam?’

Benedict schudde zijn hoofd. ‘Ik dacht dat jij het wel zou weten. Ik bedoel, het is jouw bedrijf.’

Aan dek, in de zon, nam hij zijn draadloze telefoon en belde naar kantoor. Zijn secretaresse, Cindy Wolfe, nam op. 'Met het kantoor van de heer Sanders.'

'Hoi. Ik ben het.'

'Ha Tom. Zit je op de pont?'

'Ja. Ik ben er nog voor negenen.'

'Oké, ik zal het doorgeven.' Ze wachtte even en hij kreeg de indruk dat ze haar woorden woog. 'Het is vanochtend nogal druk. Meneer Garvin was er ook al, die zocht je.'

Tom fronste zijn wenkbrauwen. 'Zocht hij mij?'

'Ja.' Weer stilte. 'Wat zal ik zeggen, hij leek verbaasd dat je er nog niet was.'

'Heeft hij gezegd wat hij moest?'

'Nee, maar hij loopt overal kantoren binnen, het ene na het andere, en praat met mensen. Er hangt iets in de lucht, Tom.'

'Wat dan?'

'Niemand vertelt mij iets,' zei ze.

'En Stephanie dan?'

'Stephanie heeft gebeld en ik heb haar gezegd dat je er nog niet was.'

'Verder nog wat?'

'Arthur Kahn belde uit Kuala Lumpur om te vragen of je zijn fax had ontvangen.'

'Ja. Ik bel hem nog wel. Nog iets?'

'Nee, dat is het wel, Tom.'

'Dank je, Cindy.' Hij drukte op het knopje EINDE om het gesprek af te breken.

Benedict stond naast hem en wees op zijn telefoon. 'Rare dingen. Ze worden steeds kleiner, vind je niet? Hebben jullie die gemaakt?'

Tom knikte. 'Ik zou niet weten wat ik zonder moest. Vooral de afgelopen tijd. Wie kan al die nummers nog onthouden? Dit is mijn telefoon-

boek. Hier, kijk maar.’ Hij begon het apparaatje aan Benedict te demonstreren. ‘Hij heeft een geheugen voor tweehonderd nummers. Je slaat ze op met de eerste drie letters van de naam.’ Tom drukte K-A-H in, en het internationale nummer van Arthur Kahn in Maleisië verscheen. Hij drukte op ZENDEN en hoorde een lange reeks elektronische piepjes. Met het landnummer en het kengetal waren het dertien piepjes.

‘Jezus,’ zei Benedict. ‘Waar bel jij naartoe, naar Mars?’

‘Bijna. Maleisië. Daar hebben we een fabriek.’

DigiCom had nog maar een jaar geleden de Maleisische markt betreden en maakte daar de nieuwe cd-romspelers van het bedrijf – apparaten die aardig leken op een gewone cd-speler, maar die waren bedoeld voor computers. Overall in het vak ging men ervan uit dat informatie spoedig digitaal zou zijn en veel ervan zou dan op cd’s worden opgeslagen. Computerprogramma’s, databestanden, zelfs boeken en tijdschriften – alles zou op cd komen.

De reden dat dat nog niet was gebeurd, was dat cd-romschijven berucht langzaam waren. Gebruikers moesten voor zwart geslagen schermen wachten terwijl de spelers zoemden en klikten – en computergebruikers houden niet van wachten. In een tak van industrie waar snelheid met zekerheid om de anderhalf jaar verdubbelde, waren cd-romspelers de afgelopen vijf jaar amper vooruitgekomen. DigiComs SpeedStar-technologie was op dat probleem gericht, met een nieuwe generatie spelers met de codenaam Twinkle (voor ‘Twinkle, twinkle, little (Speed)Star’). Twinkle-spelers waren twee keer zo snel als andere. Twinkle werd aangeboden als een kleine, losstaande multimediaspeler met een eigen scherm. Hij was draagbaar, je kon hem in de bus of de trein gebruiken. Hij was revolutionair. Maar nu had de fabriek in Maleisië moeilijkheden bij het maken van de nieuwe, snelle spelers.

Benedict nipte van zijn koffie. ‘Klopt het dat jij de enige divisiedirecteur bent zonder ingenieursdiploma?’

Tom glimlachte. ‘Dat klopt. Ik kom van marketing.’

‘Is dat niet ongebruikelijk?’ vroeg Benedict.

‘Niet echt. Bij marketing besteedden we altijd al veel tijd aan het uitlezen van de eigenschappen van de nieuwe producten, en de meesten

van ons begrepen de ingenieurs niet. Ik wel. Ik weet ook niet hoe dat komt. Ik heb geen technische achtergrond, maar ik kon de jongens volgen. Ik wist er net genoeg van dat ze me niet om de tuin konden leiden. Dus al gauw was ik de zegsman voor de ingenieurs. Acht jaar geleden vroeg Garvin me of ik geen divisie voor hem wilde leiden. Zodoende.'

Het gesprek kwam door. Tom keek op zijn horloge. In Kuala Lumpur was het nu bijna middernacht. Hij hoopte dat Arthur Kahn nog wakker zou zijn. Even later klonk er een klik, en een schorre stem zei: 'Eh, hallo.'

'Arthur, met Tom.'

Arthur Kahn schraapte zijn keel. 'Aha, Tom. Oké.' Weer schrapen. 'Heb je mijn fax gehad?'

'Ja.'

'Dan weet je het. Ik weet niet wat er aan de hand is,' zei Kahn. 'Ik ben de hele dag in de fabriek geweest. Ik moest wel, nu Jafar weg is.' Mohammed Jafar was voorman aan de productielijn in de fabriek in Maleisië, een heel capabele jongeman. 'Is Jafar weg? Waarom?'

Er klonk statisch gekraak. 'Hij is betoverd.'

'Dat snap ik niet.'

'Jafar werd door zijn neef betoverd, dus ging hij weg.'

'Wat zeg je daar?'

'Ja, je kunt het geloven of niet. Hij zegt dat de zuster van zijn neef in Johore een tovenaars heeft ingehuurd om hem te betoveren en hij is hals-overkop naar de wonderdokters van Orang Asli vertrokken voor tegengif. Die inboorlingen hebben een ziekenhuis in Kuala Tingit, in de rimboe, een uur of drie rijden van Kuala Lumpur. Heel bekend. Veel politici gaan erheen als ze ziek worden. Jafar is erheen gegaan voor een kuur.'

'Hoelang gaat dat duren?'

'Geen flauw idee. De andere arbeiders zeggen waarschijnlijk een week.'

'En wat is er mis met de productielijn, Arthur?'

'Ik weet het niet,' zei Kahn. 'Ik weet niet of er wel iets mis mee is. Maar de apparaten die eraf komen zijn heel langzaam. Als we steekproeven nemen voor informatieverwerking, krijgen we de hele tijd toegangstijden boven de specificatie van een honderdste milliseconde. We weten niet waarom ze zo langzaam zijn en we weten ook niet waarom er variatie

optreedt. De ingenieurs hier denken dat er een compatibiliteitsprobleem is met de controller die voor de scherm splitsing moet zorgen en de software van het cd-station.'

'Denk je dat de controllers niet goed zijn?' Die werden in Singapore gemaakt en per vrachtwagen over de grens naar de Maleisische fabriek gebracht.

'Weet ik niet. Ze zijn slecht, of er zit een fout in de drijvercode.'

'En die flikkering op het scherm?'

Kahn kuchte. 'Volgens mij ligt het aan de vormgeving, Tom. We kunnen het gewoon niet voor elkaar krijgen. De scharnierverbindingen die stroom naar het scherm moeten sturen, zitten in de plastic bak. Die moeten voor stroom zorgen, hoe je het scherm ook draait. Maar de stroom valt steeds uit. Haal je de scharnierpin weg, dan schiet het scherm aan en uit.'

Tom fronste zijn wenkbrauwen onder het luisteren. 'Het is een vrij algemeen ontwerp, Arthur. Elke laptop ter wereld zit net zo in elkaar. Dat is de afgelopen tien jaar al zo.'

'Dat weet ik,' zei Kahn. 'Maar die van ons doet het niet. Ik word er gek van.'

'Stuur me maar een paar apparaten.'

'Dat heb ik al gedaan. Je krijgt ze aan het eind van de dag, op zijn laatst morgen.'

'Oké,' zei Tom. Hij wachtte even. 'Wat denk jij, Arthur?'

'Over deze serie? Tja, momenteel kunnen we de quota niet halen en we maken iets wat dertig tot vijftig procent langzamer is dan gespecificeerd. Dat is slecht nieuws. Dit is niet echt spectaculair, Tom. Het is marginaal beter dan wat Toshiba en Sony al op de markt hebben. En zij maken die van hen een stuk goedkoper. Dus we zitten echt in de problemen.'

'Hebben we het nu over een week, een maand of wat?'

'Een maand als we niet helemaal opnieuw hoeven te beginnen. Is dat wel zo, dan heb ik pakweg vier maanden nodig. Als het om een chip gaat kan het een jaar duren.'

Tom zuchtte. 'Fantastisch.'

'Zo ligt het nu eenmaal. Het spul doet het niet en we weten niet waarom.'

Tom zei: 'Aan wie heb je het nog meer verteld?'

'Aan niemand. Jij bent de enige die het weet, vriend.'

'Nou bedankt.'

Kahn kuchte. 'Veeg je dit onder het tapijt tot na de fusie, of wat?'

'Ik weet het niet. Ik weet niet zeker of ik dat wel kan.'

'Nou ja, ik houd mijn mond hier. Dat verzeker ik je. Als iemand me iets vraagt, weet ik van niks. Want ik weet ook van niks.'

'Oké. Bedankt, Arthur. Ik bel je nog wel.'

Tom hing op. Twinkle was een politiek probleem in verband met de op handen zijnde fusie met Conley-White. Tom wist niet goed hoe hij dat moest aanpakken. Maar hij zou snel genoeg voor het blok worden gezet. De pont toeterde en voor zich zag hij de zwarte pijlers van Colman Dock en de wolkenkrabbers van het centrum van Seattle.